

JOSÉ MARÍA AZNAR, 'SORPRESA' POPULAR DEL 29-0

El delfí Aznar

Pràcticament tothom coincideix que la gran novetat de les eleccions del 29 d'octubre és el candidat del PP a la presidència del govern central, José María Aznar. Els altres caps de llista o són els de sempre o són irrellevants, amb l'excepció del comunista Julio Anguita.

Josep Ma. Sanmartí

Cal assenyalar en primer lloc que Aznar és un *home* de Manuel Fraga. El 1982 fou anomenat juntament amb Juan Ramón Calero, Rodrigo Rato i Jorge Verstrynge un dels *cadells* de Manuel Fraga i era una de les peces fonamentals per a refer la imatge del partit i assumir la feixuga herència de Fraga. Calero s'ha perdut entre les picabaralles que han bloquejat l'activitat parlamentària del grup popular al Congrés de Diputats. Aznar, en canvi, ha estat sempre un incondicional de Manuel Fraga i tot i que jurà fidelitat eterna a Antonio Hernández Mancha, fou un dels qui va propiciar el retorn de Fraga a la presidència del PP. Per tant, no és gens estrany que el líder el proposés finalment a la comissió executiva i a la junta directiva i que tots dos òrgans del partit s'elegissin sense dificultats ni oposició com a cap de llista per Madrid. Era realment un dels *presidenciables*, i per això fou designat vice-president del partit en el darrer congrés del PP.

Aznar oferia dos grans avantatges: té experiència parlamentària i de govern i no provocava rebutjos importants, si bé els *manchistes* no li perdonaven la traïció. És un polític sòlid, discret amb encerts i errors, al qual se li ha encomanat la missió de preparar el relleu de Fraga i donar la gran batalla el 1993. Per poder complir aquest programa Aznar necessita un bon resultat electoral el 29 d'octubre. El PP ha defenestrat nombrosos líders sòlids i discrets que no han pogut presentar bons resultats. I si no, que li ho preguntin a Marcelino Oreja: les eleccions del 15 de juny passat el deixaren de banda i això que es va fer una refundació del partit per llançar-lo com a nou líder conservador. Aznar pot presentar com a aportació personal la presidència de Castella-Lleó, que arrabassa

sà als socialistes el 1987. A canvi, s'ha mostrat massa dubitatiu i cautelós en algunes crisis del seu partit i al capdavant és massa jove encara per enfrontar-se a gats vells com Felipe González, Alfonso Guerra o el mateix Adolfo Suárez. I en últim terme mai no podrà impedir la imatge que fou designat per la pressió de les circumstàncies i perquè no hi havia ningú més tan a mà i disposat a fer aquest pas. La seva elecció fou inevitablement precipitada.

El problema és que la seva destinació ha aglutinat novament un sector crític, concretament els seguidors d'Antonio Hernández Mancha. Aquests no contesten directament el nomenament de José María Aznar com a candidat a president del govern, però demanen tres coses: que l'aspirant a primer ministre sigui al mateix temps líder del PP, que aquesta designació sigui feta en un Congrés i no pels òrgans del partit i que mení una política d'unitat interna i no de purgues. En aquest últim punt, els crítics sostenen que qui està fent les purgues són Manuel Fraga i els seus lloctinents, però diuen que Aznar hi està d'acord i que no ha fet res per evitar-les. De moment, els *manchistes* estan convençuts que des de la seu central se'ls està escombrant de les llistes electorals i que els qui surtin seran únicament lleials incondicionals de Fraga i d'Aznar.

La designació d'Aznar no suscità polèmiques dins dels òrgans directius del partit, però tampoc no va aixecar entusiasmes entre els quadres i militants i dins de l'opinió pública. Això no obstant, hi ha una certa creença que un home així pot millorar els resultats electorals del 1986 i pensar en un assalt al poder el 1993. Un dels problemes que se li plantegen és que haurà de treballar a la curta almenys a l'ombra de Manuel Fraga, que com a president del partit té poders efectius per damunt d'ell. ¿Què passarà quan hi ha-

¿Està Aznar destinat a ser un nou Hernández Mancha?

gi discrepàncies entre ells dos? ¿N'hi pot haver?

La pregunta unànime és, per tant, si el PP permetrà que Aznar esdevingui un líder de debò dels conservadors espanyols, o bé si estem davant d'un episodi més de l'autofàgia dels populars. Aznar té qualitats per a ser aquest dirigent, però li caldrà temps i una mica de sort. La segona la pot tenir, el primer difícilment, sobretot si el 29 d'octubre ha de sortir dient que les coses podien haver anat millor pel PP. □